

Marton Réka Zsófia

Aljosa az utolsó szó jogán

Fantázia a fantáziában

Skandallum-ismét egy Karamazov a vádlottak padján!
Immár harmadszorra.
„Csak egy szóra Uraim, mielőtt 'igazságot' teremtenek Oroszországnak!”
Én is igazságot teremteni írodtam erre a Földre.
Tanácsadóm a Tejút magasságos Ura,
Aki mást láttat azzal, akik azt látni akarják.
Lehet az univerzum csupáncsak csillagos ég,
megannyi világító bolygó atomizált kuszaságban,
De lehet összefüggő, értelmes térkép
Annak, aki befogadta a Valakit magába.
Lehet a politikai merénylet csupáncsak emberölés,
De lehet a jogos világrend helyrebillentése
Annak, aki nem fogadja el, hogy milliók egy miatt.
Bátyáim 'kerubja', én, drága istenes emberke,
Ifjabb generációk vezéralakja,
Lám, most a nagy szent jutott vérpadra.
Ő is csak hullaszagot áraszt.
De mi ez a szag a társadalom hamis rózsailatához képest?
Az ördög tréfája, álcája, kritikai rovata.
Ugye nem hitték volna, mikor itt sok éve megmondtam:
„Az arckifejezéséből tudtam”?
Más érték, más lépték.
Kedveseim, az én arckifejezésemből most mit olvasnak le?
Valószínűleg ugyanúgy semmit,
amit én is leolvashattam testvérbátyám arcáról Önök szerint.
Más mérték, más tévedés.
Önök most azt mondják, én játszom el a Nagy Inkvizítort.
Csakis az emberiség javára váljék.
De hát hogy lehetnék én az,
Mikor én szabadságot adni öltem,

S nem vártam, hogy százak és ezrek
két kézzel elém helyezték szabadságukat?
Hát jó, legyen így.
Én már nem kételkedem, nem kéregetek,
már régen meghívást kaptam egy sokkalta nagyobb vacsorára.
Hogy mit üzenek Lize Karamazovnak?
Hogy módfelett fájlalom,
De míg vöröslenek ezek az ajkak,
Meghallja őnagysága útra bocsájtó szavaim.
Furcsa tán, hogy mindezeket mondom?
Hisz végtére is, nem is mondtam.
Amiket tettem, meg sem tettem.
A vád így hát csak hamis lehet.
Minden csak az éterben maradt, részecskeszinten.
Mégis megtartom én a védőbeszédemet az izotópokból és ionokból lett anyagnak.
Ha ehhez ilyen valósághoz tapadtan ragaszkodnak,
Ám legyen.
A többieknek úgyis elég a csillagbirodalom lángszínű hallgatása.
Több minden védőbeszéd fantazmagóriájánál.

Gaál Antal

Iharkút

egy hét múltán jártam ismét a gödörnél
valami kényszerített hogy újra körüljárjam
holott ez nem egyszerű feladat mert egy
óriási de évtizedek óta elhagyott bányagödörről
van szó amit dzsungelsűrűségű bozótos ölel
mert a természet szép lassan visszaveszi magának
amit barbár módon elraboltak tőle – igaz azt a
durva földsebet már nem tüntetheti el soha
ami a külszíni fejtés nyomán minden változtatás
nélkül ott maradt kiáltó és fájó mementóként
hogy ott járt az ember s ezt hagyta maga után

virágzó falu volt itt egykoron szorgos emberekkel
takaros házakkal utcákkal templommal temetővel

békés népség élte a mindennapjait már évszázadok óta – aztán érkeztek a geológusok lyukakat fúrtak s megállapították hogy a föld mélye az emberi mohóság számára valami kincset rejt magában jöttek a bulldózerek s pár hét alatt a puszta földdel tették egyenlővé egy emberi közösség évszázados otthonát – miért? azért az ott maradt hatalmas gödörért amelynek a mélyén ma már egy tó is színesedik – a meredek partoldalakra fák és bokrok kapaszkodnak s a fölázott agyagos földön jól látható az őzcsapatok nyoma mert a tóhoz járnak le inni éjszakánként – lám valaminek azért örülhetünk is – és a szélrózsa minden irányába szétszóródott emberek évente egy alkalommal mind visszajönnek a szerény emlékhelyre amit a maguk pénzén építettek hogy érezzék összetartoznak még imádkoznak énekelnek beszélgetnek: miről is?

és a holtak lelke is kitartóan ott lebeg a hatalmas gödör fölött mert őket már nem bánthatja senki nem éri föl őket ez az elanyagiasodott világ az önzés a kapzsiság a nemtörődomség ami ezt a pusztítást véghez vitte egykoron

későőszi délelőtt

jártam arra csodálatos és tiszta napfényben bámulva a természet varázslatos színekavalkádját mindenütt s később eljöttömben vissza-visszanéztem – talán még köszöntem is búcsúzásképpen – kinek is?

Finta Éva

Allék, sétányok, ligetek

A végtelen eperfasorba vágott
Arany János egy csonka Miatyánkot
valahol, ahol torony és a lelkek
bevégezetlen tetőzetre leltek
Juliska és Lackó pedig varázsolt
lepkét, virágot, Jézuskának jászolt.

Ó, múlt idők – hisz minden ott sereglik
elmúlt napunk is megtoldja, ha lesz mit –,
az evolúció, miről beszélnek
ma sem tudni, hogy ötlet vagy merénylet
vagy mágia egy mágussal az élen
vagy Isten műve, ahogyan remélem.

Szóval: egy végtelen fasorban mennek,
akik a múltból visszaüzengetnek,
Vörösmarty talán hársak tövében
neszelte meg, milyen lehet az éden,
s ecetfa alatt kérte meg Laurát,
a szomorúfűz kisasszonyt, ki hátrált.

Petőfi jegenyék között, szekéren
leányt ölelt a boldogság hevében
az Alföldön át, végestelen végig,
amíg az ökrök Debrecent elérik,
s majd Koltót, Júliával, önfeledten
vasúton?, csészán? – mi az igaz ebben...

Ady talán ostorfák és platánok
között sétált, s a Szajnával vitázott,
míg ráfonódott Léda karja lágyan,
s szeme zöldje villant egy zöld bogárban.
A Szajna, sajna, francia volt folyvást,
és erre költőnk sem talált megoldást.

Ó, a Bakony, ó, a Pilis, a Zemplén!
Itt sétálhatunk történelmünk mentén.
Oszlopos kocsányos tölgyeinket
a fasorból kiűzte a kereslet.
Platánok és gesztenyék állnak készen
zöld alagutat tárva – kéz a kézben.

A történelemkönyvet míg bezárom,
új arcok jönnek akácfavirágon,
bodzavirágot hint Nemes Nagy Ágnes,
Weöres Sándor egy bóbitára ráles,
s a jegenyékkal dolga akad mindnek,
ahogy a temető körül keringnek.